

[Aksel Larsen.]

forslag, hvis det bliver vedtaget, har gjort vore dagsordensforslag overflødige. Jeg kan ikke se, at man, selv om den højtærede formand, hvad jeg går ud fra, vil sætte de ærede medlemmer hr. Helge Larsens og K. B. Andersens dagsordensforslag til afstemning først, derfor kan undlade at sætte det ærede medlem hr. Morten Langes dagsordensforslag og mit dagsordensforslag til afstemning. Jeg går ud fra, at vore dagsordensforslag vil komme til afstemning, men jeg vil være meget glad for at få sikkerhed for det, for det bliver naturligvis afgørende for, hvorledes vi vil forholde os ved afstemningen om de ærede medlemmer hr. Helge Larsens og hr. K. B. Andersens forslag. Vi kan ikke bestride, at vi har fået denne erklæring fra udenrigsministeren; vi kan ikke nægte at tage den til efterretning, for vi har fået den, men vi kan ikke tage den til efterretning på den måde at forstå, at så er vore dagsordensforslag afvist.

Iver Poulsen: Den højtærede statsminister var i formiddags naturligvis meget glad både for omsforliget og ikke mindst for regeringens helhedsløsning, selv om statsministeren erkendte, at det økonomiske forlig sidste år ikke formåede at skabe hverken den prisstabilitet eller den økonomiske balance, der var forligets mål; og statsministerens ofte udtalte håb om, at helhedsløsningen skulle formå at udbedre de økonomiske skader, som omsforliget ikke formåede at udbedre, lød i hvert fald for mig ikke særlig overbevisende.

Med hensyn til den økonomiske politik sagde statsministeren i formiddags, at regeringen har søgt at følge linjen fra juniforliget op med helhedsløsningen, hvis hovedformål måtte være at forhindre, at forårets indkomstforhandlinger skulle slå stabiliseringstendenserne i stykker ved at give anledning til indkomst- og prisforhøjelser ud over de rammer, økonomien kunne bære. Heroverfor må det vist være tilladt at spørge, om virkelig de bestemmende organisationer er så blottede for samfundsfølelse og ansvarfølelse, at de ikke kan forhandle sig til rette om en eventuel indkomststigning, som holdes inden for samfundsøkonomisk forsvarlige rammer, navnlig da efter at vi har fået den radikale op-

findelse: det økonomiske råd med et højt kvalificeret formandskab til at vejlede de mennesker, som tilsyneladende har et større ansvar, end de kan bære. Hvis det virkelig skulle være tilfældet, tegner helhedsløsningens lønfastsættelse ved lovgivningsmagten alvorlige perspektiver, som det vil være værd at have sin opmærksomhed meget nøje henvendt på i fremtiden.

Statsministeren talte i formiddags om, at den statsfinansielle politik, der indledtes ved omsforliget, er blevet videreført gennem en yderst tilbageholdende udgiftspolitik. Efter at vi er blevet stillet over for et finanslovsforslag med en stigning på mere end 1½ milliard kroner — et finanslovsforslag på 10,3 milliard kr. er det vistnok — må jeg sige, at den høje regerings og den højtærede statsministers opfattelse af, hvad der skal forstås ved tilbageholdenhed, i hvert fald er diametralt modsat af, hvad de uafhængige mener om den ting.

Statsministeren sagde også, at der i år kunne være grund til at nævne grundloven. Statsministeren nævnte grundloven i én sætning, idet han sagde, at grundloven i de 10 år har vist sig at være en god grundlov, og så var der ikke mere snak om den ting. Det er der jo ikke noget opsigtsvækkende i, eftersom ledende socialdemokratiske politikere i 1953 takkede den daværende højtærede statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, hjerteligt for den gode socialdemokratiske grundlov; så ville det da være ejendommeligt, om man her 10 år efter — navnlig når vi har set, hvordan regeringens holdning har været over for denne grundlov — ikke ville erkende, at det har været en god grundlov, og at den har virket godt. Under henvisning til det, jeg udtalte i går, må jeg sige, at vi også her er af en helt anden opfattelse.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har åbenbart misforstået, hvad jeg sagde i går, eller også har han forvekslet mine udtalelser med en leder — jeg tror, det var i Berlingske Tidende — hvor man harceleret en hel del over det, der står om ejendomsretten i den nye grundlov. Det gjorde jeg ikke. Det, jeg omtalte i går, var regeringens holdning over for ejendomsretsbestemmelsen i grundloven af 1953. Jeg kritiserede ikke bestemmelsen, men regeringens holdning, og sagde udtrykkeligt,